

ת"פ 9311/01/20 - מדינת ישראל נגד חיים אריה דב, איליה זרנקין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 9311-01-20 מדינת ישראל נ' דב ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. חיים אריה דב
2. איליה זרנקין (כתב האישום בוטל)

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד דנה חביליו

ב"כ הנאשם 1: עו"ד דוד הלוי

גזר דין לנאשם 1

כללי

1. הנאשם 1 (להלן גם: "הנאשם") הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום מתוקן, בריבוי עבירות מעשה פזיזות ורשלנות בכלי ירייה, ריבוי עבירות קבלת דבר במרמה ועבירת זיוף מסמך בכוונה לקבל דבר.

לנאשם 1 היה רישיון לשאת נשק בתוקף עד ליום 30.6.15 וכן הרשאה לשאת נשק מטעם חברת "בטחון אזרחי ש.ק בע"מ". לאחר תאריך זה לא חודש עוד הרישיון.

במועדים הרלבנטיים לאישום החזיק הנאשם 2 כדין באקדח אישי.

בין החודשים פברואר ומרץ 2018 זייף הנאשם 1 את הרישיון כך ששינה את פרטי התאריך על מנת שייראה כאילו הרישיון תקף עד ליום 30.6.18.

במספר מועדים שיפורטו להלן, העביר הנאשם 2 את נשקו האישי לנאשם 1 שלא כדין, והנאשם 1 החזיק בנשק בלא רשות על פי דין לנשיאתו ולהובלתו, הכל בעודו מחזיק ברישיון המזויף על מנת לעבוד כמאבטח:

בשני מועדים מסר הנאשם 2 את האקדח לנאשם 1, לצורך ביצוע עבודת שמירה בישובים פסגות וכוכב יעקב;

במהלך חודש פברואר 2018 הציג עצמו הנאשם 1 לפני נציג חברת א.ח. כלפון, כמועמד למשרת מאבטח חמוש בנשק, מבלי לציין שאין בידו רישיון תקף לשאת נשק ומבלי לגלות כי הוא מחזיק בנשק שלא כדין. על סמך מצג השווא הנאשם 1 התקבל לעבודה כמאבטח בתל ציון, ועבד מספר פעמים, ביניהן ביום 25.4.18.

ביום 28.4.18 בשעות הלילה, נפגשו הנאשמים בביתו של הנאשם 1, הנאשם 2 מסר לנאשם 1 את האקדח, והנאשם 1 החזיק בו שלא כדין.

ביום 29.4.18 התייצב הנאשם 1 בישוב בית - חורון עם האקדח שאותו החזיק שלא כדין, לצורך ביצוע עבודות אבטחה, והציג את הרישיון המזויף.

2. כתב האישום התייחס תחילה לשני הנאשמים, וייחס לנאשם 2 עבירת מעשה פזיזות ורשלנות, ואולם ביום 1.11.20 המאשימה הודיעה כי נערך עם הנאשם 2 הסדר מותנה, וכתב האישום בעניינו בוטל.

3. המאשימה ונאשם 1 הציגו הסדר דינוי שבמסגרתו כתב האישום תוקן, הנאשם הודה במיוחס לו והורשע בביצוע העבירות. הוסכם כי יוכן בעניינו תסקיר שירות מבחן, אך לא נערך הסדר לעניין העונש.

4. תסקירי שירות המבחן מיום 17.10.21 ומיום 21.11.21 מלמדים כי הנאשם כבן 65, נשוי ואב לשני ילדים בוגרים, ללא תעסוקה קבועה, על פי הנתען- בשל החמרה במצבו הבריאותי.

בילדותו למד הנאשם במסגרות תורניות, התגייס לצה"ל ושירות במסלול ישיבות הסדר ולאחר שחרורו למד בכולל.

הנאשם נישא לאשתו בגיל 25, ולאחר נישואיהם עברו להתגורר בארצות הברית וגרו שם במשך 18 שנים, שלאורכם עבד הנאשם במכולת. עם חזרת המשפחה ארצה הנאשם השתלב בעבודה כקופאי במרכול ובעבודות אבטחה.

הנאשם תיאר לפני שירות המבחן כי מתמודד עם חובות ומצב כלכלי מורכב.

לנאשם אין הרשעות קודמות. ביחס לעבירות שבביצוען הורשע עולה כי הנאשם משתמש במנגנוני הגנה של רציונליזציה והכחשה ומתקשה לקבל אחריות מלאה על מעשיו ולראות את חומרתם, הוא מטשטש את משמעותם הפלילית ומנותק מהמסוכנות הפוטנציאלית של השלכות התנהגותו. מתיאוריו עולה כי פעל ללא הפעלת שיקול דעת ביקורתי, מתוך רצון וניסיון למלא צרכים קיומיים של פרנסה.

שירות המבחן התרשם כי לנוכח המציאות המשפחתית שבה גדל הנאשם הוא פיתח נטייה לריצוי גישה קיומית קונקרטי, תוך נטייה שלא לבחון את משמעות הבחירות שעושה בהתנהלותו וגילוי גישה הישרדותית פסיבית וותרנית, ואלה מהווים גורמי סיכון להישנות עבירות פליליות. מנגד הדגיש שירות המבחן את העובדה כי לנאשם מערכת ערכים נורמטיבית בבסיסה, הוא אינו מחזיק בעמדות בעייתיות או בדפוסים עבריינים מושרשים ונראה כי הקשר עם שירות המבחן היווה גורם מדרבן להכרה בצורך לפיתוח תובנה עצמית מעמיקה יותר לעומד ברקע למעשיו.

שירות המבחן סבור כי הנאשם יתקשה לעמוד במאסר בעבודות שירות ועל כן המליץ לגזור עליו שירות לתועלת הציבור, זאת לאחר שבחן את התאמתו של הנאשם לרצות עונש זה ומצא אותו מתאים.

5. המאשימה ביקשה לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם שבין שישה חודשי מאסר בעבודות שירות לשנת מאסר בפועל, וביקשה לגזור על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר בעבודות שירות המצוי בתחתית מתחם העונש

ההולם. המאשימה הדגישה בטיעוניה את הסיכון הכרוך בהחזקת נשק על ידי מי שאינו מורשה לכך, ואת הנזק שיכול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות, אך התייחסה לעובדה כי העבירות בוצעו לצרכי פרנסה כאל נסיבה מקלה. כן הדגישה המאשימה את הודאתו של הנאשם ולצדה את הקושי שלו לקבל אחריות מלאה על מעשיו, את עברו הנקי ואת מצבו הבריאותי. המאשימה תמכה עמדתה בפסיקה.

6. ב"כ הנאשם טען כי לא היה מקום לנקוט באכיפה פלילית בעניינו של הנאשם אלא שהיה צריך לסיים את עניינו במישור המנהלי. ב"כ הנאשם התייחס באריכות לאופן שבו הסתיים עניינו של נאשם 2, אשר לדידו של ב"כ הנאשם, מעשיו חמורים יותר, שכן הוא ביצע עבירות בנשק. ב"כ הנאשם הדגיש עוד את העובדה שהעבירות בוצעו על רקע רצונו של הנאשם להתפרנס, כי מעשה הזיוף עצמו לא היה מורכב או מתוחכם וטען כי המאשימה אינה נוהגת להגיש כתבי אישום במקרים דומים. ב"כ הנאשם הדגיש גם את גילו המתקדם של הנאשם, את מצבו הרפואי ואת אורח החיים הנורמטיבי שניהל לאורך שנים ארוכות.

כחודש ימים לאחר שמיעת הטיעונים לעונש צירף הנאשם מסמכים רפואיים מהשנים 2016-2017.

7. הנאשם בדברו האחרון אמר כי עבד כעשור שנים כמאבטח ברישיון ועבר את כל ההכשרות הנדרשות. לדבריו, רישיון הנשק לא חודש בשל בעיה בריאותית והוא זייף אותו רק כדי שיוכל להמשיך ולהתפרנס. הנאשם הביע צער על מעשיו.

מתחם העונש ההולם

8. הערכים המוגנים באמצעות עבירת מעשה פזיזות ורשלנות בנשק הם שמירה על ביטחון הציבור, על שלמות הגוף והחיים.

עבירות הזיוף והמרמה נועדו להגן על זכותו של אדם לקבל החלטות על בסיס מידע אמיתי, וכאשר מדובר בזיוף מסמכים רשמיים של המדינה, כגון רישיון לשאת נשק, יש במעשים כדי לפגוע גם במעמדם של מסמכים רשמיים, רישיונות והיתרים שמעניקה המדינה.

9. העבירות שביצע הנאשם היו מתוכננות, אך לא דרשו תחכום רב. מעשה הזיוף של רישיון הנשק היה פשוט וכלל שינוי של ספרה אחת בתאריך תוקפו של הרישיון. עם זאת, לא מדובר באירוע חד פעמי, והנאשם חזר והחזיק נשק תוך שהוא אוזח ברישיון המזויף במספר הזדמנויות שונות על פני תקופה כבת שלושה חודשים.

10. הצדדים טענו טענות סותרות ביחס לנסיבות בשלן לא חודש רישיון הנשק של הנאשם, ואולם משעה שאין הסכמה בין הצדדים בדבר נסיבות אלה ומשעה שכתב האישום המתוקן אינו מתייחס לכך, סיבת ביטול הרישיון לא תהווה שיקול בקביעת מתחם העונש ההולם.

11. אין חולק כי הנאשם ביצע את העבירות על מנת שיוכל לעבוד ולהתפרנס. הגם שהמניע לביצוע העבירות היה חיובי

בבסיסו, הנזק הפוטנציאלי הכרוך בהחזקת נשק על ידי מי שאינו מורשה לכך הוא עצום, וכולל סכנה לשלמות הגוף ואף סכנה לחייהם של האזרחים שסבבו את הנאשם בעת שעבד בעבודות האבטחה כשהוא אוחזק בנשק מבלי שהיה לו רישיון לכך.

אמת, הטענה שהנאשם עשה את שעשה כדי להתפרנס, מקום שבו בעיות בריאות מנעו ממנו, לטענתו, מלהמשיך ולעסוק במשלח ידו, היא טענה שובת לב. ואולם, כשם שלא ניתן להשלים עם מצב שבו נהג אוטובוס שרישיונו נפסל בשל בעיות בריאות מוסיף להסיע נוסעים, או עם מצב שבו רופא שמצבו הבריאותי אינו מאפשר לו שליטה מלאה בידי מוסיף לנתח מטופלים, כך לא ניתן להשלים עם מצב שבו איש אבטחה נושא נשק במקום ציבורי ועלול להידרש להשתמש בו, כאשר מצבו הבריאותי אינו מאפשר לו לעשות כן. הדברים מקבלים משנה תוקף משעה שלא ניתן לקבוע כי מצבו הבריאותי של הנאשם הוא שמנע ממנו את חידוש הרישיון.

ודוק, העובדה שהנאשם עבר קורסים והכשרות רלבנטיות בעבר אין בה כדי לשנות את פני הדברים; חזקה על החלטות בענייני רישוי נשק שהן ניתנות משיקולים ענייניים ולא בצורה שרירותית. לפיכך, הקביעה כי הנאשם אינו רשאי לשאת נשק הייתה מבוססת על חוסר כשירות מהותי שלו לעבוד כשהוא חמוש, ומידת הסכנה- בהתאם.

12. למרבה המזל בכל המקרים שבהם עבד הנאשם כשהוא חמוש בנשק שלא כדין, לא התממשה הסכנה הכרוכה במעשיו.

13. אכן, קשה לאתר פסיקה רלבנטית, שכן במרבית המקרים שבהם אדם מחזיק בנשק שלא כדין הוא מואשם בעבירות נשק ולא בעבירות מרמה או מעשה פזיזות ורשלנות, ואולם ניתן להשוות לפסק הדין בת"פ (נצ') 15216-09-19 **מדינת ישראל נ' חזאן** (פורסם בנבו 17.7.21) וסקירת הפסיקה המפורטת המופיעה שם.

14. לנוכח האמור לעיל, לאור מכלול נסיבות ביצוע העבירות והסכנות הכרוכות בה, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם הוא בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות לשנת מאסר בפועל לצד מאסר מותנה.

העונש המתאים לנאשם

15. שקלתי לזכות הנאשם את גילו המבוגר, את העובדה שלאורך השנים ניהל אורח חיים נורמטיבי ומתפקד בכל מישורי חייו, את הודאתו במיוחס לו ואת החיסכון בזמן השיפוטי שלצדה.

16. כפי שעולה מתוך תסקיר שירות המבחן, הנאשם אמנם מתקשה לקבל אחריות מלאה על מעשיו ומצמצם מחומרתם, ואולם הדבר נובע ממאפייני אישיות שהוטבעו בו עוד בילדותו, ובמקרה דנן לא מצאתי בכך נסיבה המצדיקה החמרה עמו.

17. לא ניתן משקל של ממש לטענות בדבר מצבו הבריאותי של הנאשם. הראיות שהוצגו בעניין זה הן מלפני כארבע-חמש שנים. מהמסמכים עולה כי הנאשם אמנם סבל מבעיה אורטופדית חריפה, הוצע לו טיפול שעשוי היה לפתור

את הבעיה הרפואית שממנה סבל, לא ברור האם הנאשם קיבל אותו, וככל שאמנם בוצע טיפול זה- לא ידועה השפעתו.

18. הנאשם 2, אשר מסר את נשקו האישי לנאשם 1, כשידע שהאחרון אינו מורשה לשאת נשק, לא הועמד לדין ונערך עמו הסדר מותנה.

אני מתקשה לקבל את הטענה כי עניינו של הנאשם 2 חמור פחות מעניינו של נאשם 1, עד כדי ביטול כתב האישום שהוגש נגדו, ואני סבורה כי ההחלטה לבטל את כתב האישום בעניינו מהווה הקלה מופרזת עמו, כפי שיפורט להלן;

בימינו, שבהם האלימות פושה ברחובות וכמעט מדי יום נשמעות חדשות על מעשי רצח או אלימות חמורה, המבוצעים לעיתים קרובות, באמצעות שימוש בכלי נשק חם שהוחזקו באופן בלתי חוקי, הכל מצווים להילחם בתופעת החזקת הנשק הבלתי חוקית על כל מופעיה, בין אם המחזיק שלא כדין הוא חבר בארגון פשע ובין אם הוא אדם מן השורה שרישיונו נשלל או לא חודש מטעמים מהותיים והוא מקבל לחזקתו, שוב ושוב, נשק שלא כדין.

על כן, ספק בעיני האם מסירת נשק חם, במספר הזדמנויות, לאדם שידוע כי רישיונו ניטל ממנו ולא חודש, מצדיקה הימנעות מנקיטת הליך פלילי, ומכל מקום הפער בין האופן שבו הסתיים עניינו של נאשם 1 לאופן שבו הסתיים עניינו של הנאשם 2 הוא בלתי סביר.

אמת, המאשימה הקלה עם נאשם 1 בכך שלא העמידה אותו לדין בעבירות נשק, המחייבות, ככלל, הטלת עונש מאסר בפועל, ואולם סברתי כי הפער בין אמצעי האכיפה שננקטו נגד כל אחד מהנאשמים, אשר בסופו של יום- עניינם דומה, מהווה אפליה פסולה המצדיקה הקלה נוספת בעונשו של הנאשם ואף חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם, גם במקום שבו אין שיקולי שיקום מיוחדים המצדיקים לנהוג עמו כך.

למען הסר ספק אבהיר, כי אינני סבורה שהסעד הראוי בעניינו של הנאשם 1 היה ביטול כתב האישום, שכן לדידי מעשים שעניינם החזקת נשק באופן בלתי חוקי (כאשר הטעמים לאי חידוש הרישיון אינם טכניים גרידא) מחייבים אכיפה פלילית.

19. לנוכח האמור לעיל, תחת גזירת עונש של מאסר קצר בעבודות שירות, שהוא העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירות ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם, אגזור על הנאשם עונש שהרכיב העיקרי שלו הוא שירות לתועלת הציבור.

20. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 250 שעות שירות לתועלת הציבור בהתאם לתוכנית שתוגש על ידי שירות המבחן עד ליום 2.1.22.

הסברתי לנאשם את חובתו לשתף פעולה במילוי הצו ואת האפשרויות העומדות בפני בית המשפט אם לא יעשה כן.

ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור איזה מהעבירות שבהן הורשע או עבירה בנשק.

21. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ג' טבת תשפ"ב, 07 דצמבר 2021, בנוכחות הצדדים.